„עולה ומגיע" („עולה" לפני „מגיע") — דלכאורה הי' צ"ל סדרן הפוך (תחילה „מגיע" ואח"כ „עולה"), שהרי בנמשל, המשכת ויריד‌ת „הבל העליון" לנשמת האדם, תחילה נמשכת החיות למטה, ואח"כ „עולה" לשרשה ומקורה[10].

ועוד זאת – למאי נפק"מ כאן, לתוכן המשל מאדם ה„נופח לאיזה מקום", זה ש„החיות הוא בבחי' רצוא ושוב"? והרי במשל זה אין ענין של „רצוא ושוב"[11].

ויש לומר, שאדרבה: ע"י הוספה זו ד„עולה ומגיע" המרמזת על כך ש„החיות הוא בבחי' רצוא ושוב" – ובסדר ד„עולה" קודם „ומגיע" – מבואר ומוסבר תוכן ביאור אדה"ז בפרק זה, כדלקמן.

ג. תוכן פרק זה הוא לבאר גדר עונג כרת ומיתה בידי שמים[12], שאינו דבר צדדי ע"י „פעולה" נוספת כעונש על החטא, דכשעובר עבירה שיש בה כרת נענש בעונש זה – אלא הוא עונש טבעי הנמשך מהעבירה בדרך ממילא, דכשעובר עבירה שיש בה כרת נכרתה נשמתו ממקור חיותה, וממילא אינו יכול לחיות יותר מנ"ג שנה.

וזה הוא רק בישראל, לפי שנשמת ישראל היא „מבחי' פנימיות ומקור הדיבור, הוא הבל העליון המרומז באות ה"א תתאה (של שם הוי')"[14], שלכן, ע"י עוונותיכם ה„מבדילים ביניכם לבין אלקיכם", „נכרת ונפסק חבל ההמשכה משם הוי' ב"ה שנמשכה מה"א תתאה" (מקור חיות נשמת האדם).

משא"כ בשאר נבראים לא מצינו ענין הכרת, לפי שהם „חיים וקיימים" (רק מ„רוח פיו" שהוא החיות המלובש „באותיות שבעשרה מאמרות"[15], דיבור (לא „הבל העליון") [כפי שמבאר אדה"ז בארוכה בפרק הקודם[16] ההפרש ה„עצום מאד" שבין כל הנבראים ובין נשמת האדם, שהוא כההפרש שבין ההבל שיוצא מפיו בדיבורו (ש„מלובש בו כח וחיות מעט מזעיר . . חיצוניות מנפש החי' שבקרבו") להבל היוצא ע"י נפיחה, ש„מלובש בו כח וחיות פנימי'" דהנפש].

היינו: אע"פ שגם שאר הברואים חיים וקיימים אך ורק מדבר ה' ורוח פיו ית'[17], מ"מ, חיות זו המלובשת בדיבורו ית' אינה נפסקת[18] ע"י עונות[19], וכריתת „חבל"

---

10) ואף שהלשון הוא „רצוא ושוב" – הרי כיון שהמדובר בהמשכת ויריד‌ת החיות, היינו רצו"ש שבאור (לגבי כלים), הרי „הרצוא הוא בחי' מטי דהיינו התפשטות האור, והשוב הוא בחי' ולא מטי שהוא בחי' הסתלקות האור מן הכלי, כי מצינו אשר רצוא יהי' פירושו המשכה" (סה"מ תש"ה ע' 3. ע"ש).

11) באגה"ק שם מבאר ענין החולי הנעשה ע"י „קלקול באיזהו מקומן המונע ומעכב או ממעט סיבוב והילוך הדם . . אזי נפסק או מתמעט הקשר הלז המקשר כל האברים אל הלב ע"י סיבוב הלז".

אבל לכאורה זהו ביאור נוסף, ואינו שייך לתוכן המשל דאדם הנופח לאיזה מקום אם יש איזה דבר חוצץ כו'.

12) שהתחיל בו אדה"ז בריש פ"ד.

13) בכרת, וס' שנה במיתה בידי שמים (אגה"ת פ"ד שם. והוא כשיטת הירושלמי בכורים רפ"ב – כפי' התוס' (שבת כה, א ד"ה כרת. ועוד). – נת' בלקו"ש ח"ה ע' 134 הערה 21).

14) אגה"ת כאן (רפ"ה).

15) אגה"ת פ"ד (צד, א).

16) שם.

17) כמשנ"ת בארוכה בתניא ח"ב פ"א-ג.

18) כמו במשל, שרק הבל הנופח אינו מגיע כשיש חציצה, אבל דיבורו של אדם נשמע („מגיע") גם כשיש חציצה.

19) אף שהם „נגד רצון העליון ב"ה המחי' את

המשכת החיות שמאתו ית' הוא רק בנוגע לפנימיות החיות („הבל העליון").

ד. ולכאורה יש לעיין גם בנוגע לבני ישראל, ובהקדים:

לעיל בפ"ד[16], לאחרי שמבאר שנשמת האדם היא „מפנימיות החיות והשפע . . כמ"ש ויפח", מוסיף: „וגם אח"כ ירדה . . ע"י בחי' האותיות שבמאמר נעשה אדם[20] וכו' כדי להתלבש בגוף עוה"ז התחתון".

ומזה מובן, דמ"ש אח"כ (בריש פ"ה), ש„המשכת וירידת הנפש האלקית לעוה"ז להתלבש בגוף האדם נמשכה מבחי' פנימיות ומקור הדיבור הוא הבל העליון" — אין הכוונה שהחיות המלובשת ב„הבל העליון" היא היא המתלבשת בנשמת האדם כפי שהיא למטה בעוה"ז בגוף, אלא היא צריכה להתצמצם ולהתלבש תחילה ב„אותיות שבמאמר נעשה אדם", שאין זה „הבל העליון" („פנימי' ומקור הדיבור"), אלא דיבור ממש.

דהנה בפרק ה מוסיף חידוש עיקרי בענין „ויפח" לגבי המבואר לעיל (פרק ד):

משנ"ת לעיל שהנשמה היא „חלק[21] משם הוי' ב"ה כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים ומאן דנפח מתוכו נפח", קאי על שורש הנשמה [והמשל ד„ויפח" הוא לענין זה, שכמו שב„הבל היוצא ע"י נפיחה" מלובש „כח וחיות פנימי' מבחי' הנפש החי'"[22], כך שורש נשמת האדם „היא[23] מבחי' פנימי' החיות[24] היא חלק שם הוי' ב"ה"];

משא"כ בפ"ה מחדש, שגם „המשכת וירידת הנפש האלקית לעוה"ז להתלבש בגוף האדם נמשכה מבחי' פנימיות ומקור הדיבור הוא הבל העליון"[25] [ולכן: (א) ענין זה אינו שייך לכללות שם הוי' אלא רק ל„הבל העליון"[26], המרומז באות ה"א תחתאה"[27], (ב) בזה מוסיף אדה"ז „וכמ"ש ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חי'", להדגיש, שכאן הכוונה לשורש המשכת הנפש למטה להיות „נפש חי'", שזהו ע"י התלבשות הנשמה בגוף, שגם זה בא מ„ויפח").

אבל אעפ"כ מובן ע"פ הנ"ל, שכדי שתהי' התלבשות הנשמה בגוף בפועל, צריכה החיות להתלבש תחילה גם באותיות הדיבור, „במאמר נעשה אדם".

ועפ"ז נמצא, שהנשמה כפי שהיא

הכל כמ"ש (תהלים קלה, ו) כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ" (המשך ל' אדה"ז באגה"ת כאן — צה, ב), היינו שלא רק „שהוא מקור השפעה שם הוי'" (אגה"ת שם), אלא גם בשמים וארץ — ומ"מ אין הענות גורמים הפסק החיות.

ויש לומר ההסברה בזה: „רצון העליון ב"ה" מורה על הכוונה, הפנימיות של החיות, ולכן עשיית דבר שהוא „נגד רצון העליון ב"ה" פוגע רק בפנימיות החיות, ולא בחיצוניות החיות, שהיא החיות המלובשת בדיבורו ית'. וראה לקו"ת שמע"צ פב, סע"א.

20) בראשית א, כו.

21) צג, סע"ב.

22) שם צד, ר"ע"א.

23) שם, סע"א.

24) ע"ד פנימיות החיות המלובשת בכח הנופח.

25) וזהו ענין ה„נפיחה" גופא.

26) ועפ"ז י"ל, דזה שכאן בפ"ה מקצר „ומאן דנפח וכו'", דלא כדלעיל שאומר „מאן דנפח מתוכו נפח", הוא (לא רק לפי שסומך אדלעיל, אלא) — כי פנימיות זו אינה „מתוכו ממש" (פנימיות החיות המלובשת בהבל), אלא רק „פנימיות ומקור הדיבור . . הבל העליון".

27) „דבר ה'", שעל ידו הוא הגילוי „לאחרים" (לעיל פ"ד — צד, ב).

„באפיו" נמשכת (לא מ„ויפח", אלא) מ־„האותיות שבמאמר נעשה אדם", החיות המלובשת בדיבורו ית'. וצריך ביאור — למה נמשלה המשכת החיות לנשמת ה־אדם כפי שהיא בגוף, לאדם ה„נופח לאי־זה מקום" (ובמילא, שע"י עונות „נכרת ונפסק חבל ההמשכה", כמו דבר המפסיק את הבל הנפיחה)?

וצ"ל, שגם לאחרי שהחיות ד„ויפח" מתלבשת ב„אותיות שבמאמר נעשה א־דם", לא נשתנתה מהותה, וה"ה עדיין חיות פנימית („ויפח")*[27].

ויש לומר, שהביאור לענין זה נרמז בלשון אדה"ז ש„אין הבל הנופח עולה ומגיע כלל כו'", וכפירוש אאמו"ר שזה בא להורות ש„החיות הוא בבחי' רצוא ושוב".

ה. ביאור הענין:

„רצוא" ו„שוב" הם שני הפכים, ולא רק משום שהם תנועות הפכיות, זו בעלי' למעלה וזו בהמשכה וירידה למטה, אלא הוא חילוק יסודי יותר:

ענין ה„רצוא" פירושו, העלי' למקורו כפי שהוא למעלה ומושלל מענין הירידה למטה (באופן ששם אין מקום להחיות המתפשטת למטה) — ע"ד טבע העלי' (רצוא) שבאש, „שאור"[28] האש חפץ בטבע ליפרד מהפתילה ולידבק בשרשו למעלה . . אף שעל ידי זה יכבה ולא יאיר כלום למטה, וגם למעלה בשרשו יתבטל אורו במציאות בשרשו"; וענין ה„שוב" מורה על הפירוד ממקורו והירידה למטה ול־התלבש בדבר שלמטה ממנו.

וזה שהקשר בין החיות האלקית ל־שרשה ומקורה הוא באופן של „רצוא ושוב", מורה על שני הפכים בענין ה־חיות: זה שיש בה ענין ה„רצוא" מורה, שחיות זו אינה חיות חיצונית לבד אלא מהותה ושרשה בעצם המקור[29] כפי שהוא למעלה מענין הירידה למטה, ולכן יש בחיות זו התנועה התמידית ד„רצוא", שזוהי דביקותה במקורה ושרשה (כפי שהוא למעלה מירידה והמשכה למטה); אלא שביחד עם זה יש בה ה„שוב", ש־ע"ז נמשך החיות ממקורה ושרשה בדבר נפרד שלמטה ממנו, שזהו ע"י ה„שוב", ההמשכה וירידה למטה.

ונמצא, שזה ש„החיות הוא בבחי' רצוא ושוב" מורה על המשכת מקור החיות[30] (שלמעלה מהמשכה וירידה) להחיות דבר שחוץ ממנו.

וזהו שמרמז אדה"ז כאן, שהמשכת וירידת החיות לנשמת האדם היא באופן של „רצוא ושוב", שמזה מובן, שגם כפי שהחיות מתלבשת באותיות הדיבור (במאמר נעשה אדם), שזהו תכלית ענין ה„שוב", הרי מהות חיות זו היא „פנימיות"[23] החיות (משם הוי') שהיא למעלה מעלה מבחי' האותיות" (תכלית ה„רצוא"), אלא שזהו כפי שהחיות דשם הוי'

---

*27) ראה גם לעיל ע' 62. לקמן ע' 76 (ס"ה). ע' 138.

28) ל' התניא ח"א רפ"ט.

29) עיין המשך תער"ב ח"ב ס"פ שלד, מעלת הדביקות ד„כח" על הדביקות ד„אור".

30) ועד"ז הוא בחיות הנפש, שהיא בדרך „רצוא ושוב" (כנ"ל מאגה"ק) — שזהו לפי שחיות הנפש המחי' את הגוף דבוקה בעצם הנפש, שהיא „חי בעצם". כי זה שהנפש מחי' את הגוף באופן שהגוף עצמו נעשה דבר חי (ולא רק שחיות הנפש מתפשטת ונמצאת בהגוף), ה"ז מפני שחיות זו דבוקה בהנפש עצמה, דלהיותה „חי בעצם" לכן היא „חי להחיות" (ראה ד"ה ויקח ה"א תשי"ב. ד"ה בראשית תשי"ג).

מתלבשת באותיות הדיבור (שלכן היא „בבחי' רצוא ושוב", כנ"ל) – ולכן גם לאחרי התלבשות החיות באותיות הדיבור, ה"ז „עד"מ כשהאדם נופח כו'".

ו. עפ"ז יש לבאר גם דיוק לשון אדה"ז כאן, שלפני שמביא המשל ד„כש־האדם נופח לאיזה מקום אם יש איזה דבר חוצץ כו'", מקדים: „כי הנה פשט הכתוב מ"ש ויפח הוא להורות לנו (כמו שעד"מ כשהאדם נופח כו')", דלכאורה הוא יתור לשון.

[ובפרט, שלעיל בפרק ד', כשמביא ב־פעם הא' הענין ד„ויפח גו'", ומבאר תוכן המשל שבזה (ההפרש „בין ההבל שיוצא מפיו בדיבורו להבל היוצא ע"י נפיחה") – אינו מקדים ד„מ"ש ויפח הוא להורות לנו" (או כיו"ב)].

גם: למה נקט לשון „להורות" (ולא – „פירושו", „תוכנו" וכיו"ב)?

וע"פ הנ"ל יש לבאר זה:

כדי לבאר ענין ה„כרת" (שע"י עונות נפסקת החיות המלובשת בגוף), מוכרח לומר, שהענין ד„ויפח" הוא לא רק בנוגע לשורש הנשמה למעלה, או אפילו לשו־רש המשכתה למטה (שהוא מה"א תתאה כנ"ל) – אלא גם בנוגע לחיות הנשמה כפי שהיא מלובשת בגוף. והיינו שהענין ד„ויפח" ישנו בכל הדרגות דהמשכת ה־נשמה, גם כפי שנמשכת בגוף (וגם לאח"ז – כל משך זמן היותם „אדם", נשמה וגוף יחד). ולכן „אם יש דבר חוצץ ומפסיק בין גוף האדם לבחי' הבל העל־יון" הרי עי"ז „נכרת ונפסק חבל ההמ־שכה משם הוי' ב"ה".

וזהו דיוק לשון אדה"ז „כי הנה פשט הכתוב מ"ש ויפח הוא להורות לנו": „פשט הכתוב" ד„ויפח באפיו" קאי על התלבשות הנשמה בתוך הגוף, וענין זה בא „להורות לנו" [לא רק תוכן ענין „ויפח" גופא, אלא] שגם לאחרי הפעולה ד„נעשה אדם" (התלבשות הנשמה בגוף ע"י התלבשות ה־חיות באותיות הדיבור), הרי גם אז (אף ש־הדיבור אינו מפנימיות) ה"ז עדיין „עד"מ כשהאדם נופח כו'", דענין זה לא נשתנה ע"י התלבשות החיות באותיות הדיבור [ולכן אין זה „תוכן" ענין „ויפח" עצמו, שהרי בכתוב ד„ויפח" אין הכוונה להת־לבשות החיות באותיות הדיבור (דמאמר נעשה אדם)[31], אלא זהו עוד ענין הנלמד מ„פשט הכתוב" שנאמר „ויפח באפיו"].

ז. ע"פ כל הנ"ל מובן גם הטעם שהקדים אדה"ז „עולה" ל„ומגיע":

אע"פ ש„ויפח באפיו" קאי על המשכת וירידת החיות מלמעלה למטה בנשמה המתלבשת בגוף, הרי לענייננו, מה ש־„ויפח" בא „להורות לנו", ה"ז נוגע (לא לשורש החיות כפי שנמשכת מלמעלה למטה לתוך הגוף, אלא) להחיות כפי שהיא מלובשת בגוף, שגם אז ה"ה קשו־רה עם פנימיות החיות (שלכן ה"ז כאדם הנופח כו'); ולהדגיש שמדובר בחיות המלובשת בגוף, נקט אדה"ז הסדר ד־„עולה ומגיע", כי בחיות המלובשת בגוף הסדר הוא „רצוא ושוב", בתחילה „רצוא" (היציאה מהתלבשותה בגוף ועלייתה לשרשה ומקורה), ואח"כ „שוב" – ירידה והמשכה תוך הגוף.

ויש לומר, שגם מטעם זה מציין האמור (בסוף הערתו) לאגרת הקודש[32] – כי שם מבואר ענין ה„רצוא ושוב" בין החיות דשכינה ונשמות ישראל (אברי ד־

31) שהרי בפסוק „ויפח" לא נזכר ענין הדי־בור.

32) ראה לעיל הערה 7.

שכינתא) כמו הרצוא ושוב של הדם באברים, שעל זה נאמר[33] „ושכנתי בתוכם", המורה על התלבשות[34] החיות בנשמות ישראל, והיינו, שהמדובר כאן (א) אינו בדביקות החיות דשכינה (ה"א תתאה) בשרשה ומקורה, אלא החיות השוכנת ומתלבשת בישראל עם שרשה ומקורה, (ב) ועניין זה הוא באופן של „רצוא ושוב" כמו הדם, שעולה ללב, ושם מתחדשת חיותו, ונמשכת חיות חדשה לתוך אברי הגוף (בתחילה „רצוא" ואח"כ „שוב").

ח. והנה בענין הנ"ל מודגש ג"כ זה ש„אין לך דבר עומד בפני התשובה"[35] – אפילו לאחרי שעבר אדם על עון כרת ו„נכרת ונפסק חבל ההמשכה משם הוי' ב"ה שנמשכה מה"א תתאה":

ההפסק שבין החיות האלקית וגוף האדם הוא רק בדרגת החיות כפי שנפרדת ממקורה ויורדת להתלבש בגוף („שוב")[36], משא"כ כפי שהחיות היא למעלה מהתלבשות בגוף, אין מקום לפירוד ב„חבל ההמשכה", והיא בדביקות תמידית עם מקורה ושרשה.

היינו, שלא זו בלבד שענין כריתת החבל אינו שייך בשורש הנשמה למעלה, אלא אפילו לא כפי שהיא נמשכת ויורדת מ„פנימיות ומקור הדיבור הוא הבל ה' עליון" כדי „להתלבש בגוף האדם" [ורק לאחרי התלבשותה בגוף האדם[36] שייך ענין כריתת החבל].

וכיון שבדרגא זו לא שייך שום פגם בנשמת האדם, לכן משם נמשך באדם הכח לעשות תשובה, וע"י תשובה – „שוב[37] אין עונותיכם מבדילים . . ומאחר שרוח עברה ותטהרם אזי תוכל נפשם לשוב עד הוי' ב"ה ממש ולעלות מעלה מעלה למקורה ולדבקה בו ית' ביחוד נפלא".

(משיחת ש"פ וישלח תשל"א)

---

33) תרומה כה, ח.

34) ראה אגה"ק שם: לשון שכינה הוא שאור הוי' שוכן בעולמות כו'. וראה תניא פמ"א (נז, ב). שם פנ"ב (עג, א). אגה"ק סכ"ה (קלט, א).

35) רמב"ם הל' תשובה ספ"ג, ע"פ ירושלמי פאה פ"א סה"א: זהר חדש ס"פ בראשית (יט, ד) – הובא באגה"ת לעיל רפ"ד.

36) וכדיוק לשון אדה"ז „אם יש דבר חוצץ ומפסיק בין גוף האדם לבחי' הבל העליון", שהחציצה היא מצד גוף האדם. וכן בכתוב מדייק „עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם", שההבדלה היא מצד „ביניכם", ולא מצד „אלקיכם" (אף שג"ז קאי על החיות המלובשת בהאדם, „אלקיכם").

37) אגה"ת פ"ח.

אגרת התשובה ד

א. באגרת התשובה פרק ה' מבאר אדמו"ר הזקן, דמ"ש (בנוגע לנשמת האדם) „ויפח באפיו נשמת חיים"[1], „ויפח" דוקא, „הוא להורות לנו, [ש]כמו שעד"מ כשהאדם נופח לאיזה מקום אם יש איזה דבר חוצץ ומפסיק בינתיים אין הבל הנופח עולה ומגיע כלל לאותו מקום, ככה ממש אם יש דבר חוצץ ומפסיק בין גוף האדם לבחי' הבל העליון. אך באמת אין שום דבר גשמי ורוחני חוצץ לפניו ית' כי הלא את השמים ואת הארץ אני מלא[2] ומלא כל הארץ כבודו[3] ולית אתר פנוי מיני'[4] בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד[5] ואיהו ממלא כל עלמין[6] וכו' אלא כמ"ש בישעי'[7] כי אם עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם".

וכתב אאמו"ר בהערותיו על אגרת התשובה[8], שזה ש„הביא ד' ראיות [על זה ש„אין שום דבר גשמי ורוחני חוצץ לפניו ית'"], שנים הראשונים מפסוקים ושנים האחרונים ממאמרי רז"ל בזהר הקדוש, הוא לנגד הד' אותיות דשם הוי' (כי נשמת האדם נמשכה מד' אותיות דשם הוי', חלק שם הוי' ב"ה, כנ"ל בפ"ד). על אותיות י"ה . . שהם[9] הנסתרות לה' אלקינו[10] . . הביא פסוקים. ועל אותיות ו"ה . . שהם[11] נגלות הביא מאמרי רז"ל, כי פסוקים שהם בכתב ומאמרים שהם בע"פ, הם כמו נסתרות לגבי נגלות" [ואח"כ מבאר בפרטיות התאמת פרטי הלשונות בכל א' מד' הראיות להאות המקבילה מד' אותיות הוי']).

ויש לדייק בדבריו, דלכאורה יש כאן ה' ראיות, כי „לית אתר פנוי מיני'" הוא מאמר הזהר, ו„בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד" הוא לשון הפסוק, ולמה פירש אאמו"ר ש„בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד" אינה ראי' בפ"ע, אלא פרט בהראי'[12] (ממארז"ל) „לית אתר פנוי מיני'"[13].

---

1) בראשית ב, ז.
2) ירמי' כג, כד.
3) ישעי' ו, ג.
4) תקו"ז תנ"ז. שם ת"ע (קכב, ב). וראה לקמן הערה 13.
5) ואתחנן ד, לט. — וראה לקמן בפנים ו־ הערה 13.
6) רע"מ פינחס רכה, א.
7) נט, ב.
8) לקוטי לוי יצחק על תניא — ע' ל.
9) תקו"ז ריש תכ"ב. ת"ע (קכט, א). ועוד.
10) ל' הכתוב — נצבים כט, כח.
11) תקו"ז ת"ע שם. ועוד.
12) וראה לקמן הערה 18.
13) ועפ"ז צ"ל, לכאורה, שכוונת אדה"ז היא להמאמר בתקו"ז ח"ע, ששם הובא בהמשך הענין הכתוב „כי הוי' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד" — דלא כבתניא ח"ב פ"ז (פג, ב) שמעתיק ל' התקו"ז תנ"ז „לית אתר כו' לא בעילאין ולא בתתאין" (ולא הובא שם הכתוב ד־ „בשמים ממעל גו'").

ויש לומר, שהטעם שמשנה כאן מלעיל ח"ב, ומביא המאמר שבצירוף ל' הכתוב „בשמים ממעל ועל הארץ מתחת", הוא כדי להדגיש שהוא לנגד ז"א (ומל'), כמבואר בהערת אאמו"ר, ד„כאן איתמר על שמים ממעל ועל ארץ מתחת, כי בז"א ומל' ז"א הוא למעלה ומל' הוא למטה, משא"כ בהלא את השמים ואת הארץ אני מלא . . או"א כחדא . . שוין בקומתן".